

Ἄκροβολιστὴς τῆς φρουρᾶς

καρδία κατέχεται ὑπὸ ἀνεκλαλήτου εὐφροσύνης. «Ταχύτερα, ταχύτερα!» φωνάζουσιν αἱ γυναῖκες σειόμεναι ὑπὸ νευρικοῦ γέλωτος, ὁ δὲ ἠνίσχος ὁ ἀφθόνως προποτισθεὶς διὰ βραχῆς σείει τὴν μάστιγα ἐπὶ τῆς βραχέως τῶν ἵππων, οἱ ὅποιοι φαίνονται κ' ἐκείνοι μεθυσθέντες ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου των.

Τὰ ἔλκηθρα ὑπερβαίνουνσι ταχέως τὸν ποταμόν. Μετ' ὀλίγον αἱ καλύβαι τῶν προαστείων καὶ τὰ ἀμυδρά των φῶτα ἐξαφανίζονται ὡς φαντάσματα εἰς τὸν ὀρίζοντα. Οἱ ἵπποι τρέχουσιν ἤδη εἰς κατάμαυρον σκότος καὶ ἀπόλυτον ἐρημίαν καὶ σιωπὴν, τὴν ὁποίαν διακόπτει μόνος ὁ ἦχος τῶν κωδωνίσκων. Ὅταν τὸ ἔλκηθρον προσκρούῃ κατὰ λίθου ἢ ὑπερπηδᾷ ἐξέχοντα ὄγκον πάγου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἐπέρχονται τότε τινάχημοι ἱκανοὶ νὰ σφενδονίσωσι

εἰς μακρὰν ἀπόστασιν τοὺς ἐπιβάτας. Ἄλλ' οὕτοι ἀδιαφοροῦσι, ἢ δὲ διπλῆ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ταχύτητος μέθη αὐξάνει καὶ κορυφούται. «Ἀμαξᾶ, γρηγορώτερα», κράζουσι καὶ πάλιν αἱ γυναῖκες, ἐνῶ ἀνδρική τις φωνὴ ψιθυρίζει εἰς τὸ ὅτιον των: «Διατί γρηγορώτερα, ἐνῶ ὁ μόνος μου πόθος εἶναι νὰ μὴ φθάσωμεν ποτέ».

Ἐπὶ τέλους οἱ κατάλευκοι ἐκ τοῦ ἀφροῦ ἵπποι σταματῶσι πρὸ τῆς θύρας τῆς Σάμαρκάνδας ἢ τῆς Ταξένδης, καπηλείων φημιζομένων διὰ τοὺς θιάσους αὐτῶν Ἀθιγγάνων. Οἱ ἐπιβάται τῶν ἐλκῆθρων ἐνοικιάζουν ἀντὶ ἀδράς τιμῆς αἶθουσαν, τῆς ὁποίας δὲν διαπρέπουν βεβαίως ἐπὶ πολυτελεῖα οἱ γυμνοὶ καὶ καπνισμένοι τοῖχοι, ἢ χαλῆ τράπεζα καὶ τὰ ὀλίγα καθίσματα. Ἐπὶ τῆς χαλῆς ὁμῶς ἐκείνης τραπέζης παραθέτονται ριάλα γησιῦ καμ-